

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **M.K.**, bytem ...,
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha
4, Na Zlatnici 301/2,

proti

žalovanému: **Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary,
Závodní 353/88,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. 3058/DS/16-20

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2017, č. j. 3058/DS/16-20, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 1. 2017, č. j. 3058/DS/16-3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 11. 8. 2016, č. j. 18777/2016/OP/EVKA-18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II.

Předchozí řízení před Krajským soudem v Plzni

2. Žalobce se žalobou ze dne domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne, č. j. (dále jen „předchozí rozhodnutí o odvolání“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Sokolov, odboru právního ze dne 11. 8. 2016, č. j. 18777/2016/OP/EVKA-18, podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.
3. Rozsudkem ze dne, č. j. zdejší soud předchozí rozhodnutí o odvolání zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zrušujícím rozsudku přitom žalovanému vytknul podstatné porušení ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s], když konkrétně uvážil, že „*prvoinstanční orgán ohledně právní kvalifikace skutku, za který byl žalobce postižen, uvedl pouze, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona. Jaké ustanovení zákona o silničním provozu obsahuje pravidlo provozu na pozemních komunikacích, které bylo porušeno tím, že „ze dne 11. 02. 2016 v 13:20 hodin na pozemní komunikaci v obci Sokolov, ul. K. H. Borovského, stálo jím provozované motorové vozidlo BMW, RZ: ... a to v místě platnosti vodorovné dopravní značky V13a - "šikmé rovnoběžné čáry", a že dne 03. 02. 2016 v 13:00 hodin na pozemní komunikaci v obci Sokolov, ul. M. Majerové, vedle restaurace Forte Plus, stálo jím provozované motorové vozidlo BMW, RZ: ..., a to v místě platnosti dopravní značky B29 - zákaz stání“, a znaky jakého přestupku předmětné jednání řidiče vykazuje, prvoinstanční orgán ve výroku svého rozhodnutí neuvedl. Řádné vymezení právní kvalifikace deliktu žalobce obsahuje až odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, když je v něm uvedeno, že „na základě výše uvedeného má správní orgán za prokázané, že se neznámý řidič či řidiči dopustili přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu porušením povinnosti stanovené v § 4 písm. c) zákona o silničním provozu., tedy v odůvodnění je identifikována norma obsahující určení jak přestupku (§ 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu), tak porušené povinnosti (§ 4 písm. c) téhož zákona). Soud zkoumal, zda za takové situace může rozhodnutí správního orgánu obstát, přičemž dospěl k závěru, že uvedení právní kvalifikace deliktu až v odůvodnění nepostačuje k zachování zákonnosti rozhodnutí. Tento právní názor vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2005, čj. 6 As 57/2004-54, v němž*

je uvedeno, že „Podle § 47 odst. 2 správního řádu výrok obsahuje rozhodnutí ve věci spolu s uvedením právního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto. Jestliže předmětem řízení bylo uložení pokuty za spáchání správního deliktu, potom nepominutelnou součástí výroku, kterým se ukládá povinnost uhradit pokutu jako trest za správní delikt, musí být rovněž i určení, jakého deliktu se subjekt dopustil. Pokud tomu tak není v oblasti skutkové části tohoto výroku, lze připustit, že je-li skutek popsán v odůvodnění rozhodnutí, nemusí za všech okolností docházet k nezákonnosti takového správního aktu. Pokud však, tak, jako v projednávané věci, ve výroku rozhodnutí chybí právní kvalifikace deliktu, pak takové rozhodnutí obstát nemůže. Jeho důsledkem je totiž narušení principu právní jistoty (není jasné, za jaký delikt byl vlastně žalobce postižen), což může vést i k pochybnostem o tom, zda určitá jednání či opomenutí, která naplnila skutkovou podstatu deliktu, byla potrestána či nikoliv, a tedy, zda pro budoucno jde o res iudicata (věc rozsouzenou). I ve správním trestání totiž platí obecná zásada ne bis in idem (nikdo nemůže být dvakrát potrestán pro tentýž skutek). Takový výrok není přesný a určitý a neodpovídá výše citovanému požadavku § 47 odst. 2 správního řádu, aby bylo rozhodnuto „ve věci“.“ Byť tyto závěry vycházejí ze znění předchozí správního řádu, je možné je v plném rozsahu vztáhnout i na aktuální právní stav. Vzhledem ke shora uvedenému nezbyvá než konstatovat, že prvoinstanční orgán při formulaci výroku rozhodnutí podstatně porušil ustanovení o řízení. [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s] a narušil tím princip právní jistoty s ohledem na zásady rei iudicatae a ne bis in idem.“

III.

Žaloba

4. Žalobce žalobu odůvodnil šesti skupinami žalobních bodů.
5. V první skupině žalobních bodů uvozené slovy „Vady výroku“ žalobce uvedl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť projednávané skutky v něm nejsou popsány dostatečně určitě. Žalobci je totiž předmětným výrokiem kladeno za vinu, že
 - a. dne 11. 2. 2016 ve 13:20 hodin na pozemní komunikaci v obci Sokolov, ul. K. H. Borovského, stálo jím provozované motorové vozidlo BMW, RZ: ..., a to v místě platnosti vodorovné dopravní značky V13a - "šikmé rovnoběžné čáry",
 - b. dne 3. 2. 2016 ve 13:00 hodin na pozemní komunikaci v obci Sokolov, ul. M. Majerové, vedle restaurace Forte Plus, stálo jím provozované motorové vozidlo BMW, RZ: ..., a to v místě platnosti dopravní značky B29 - "zákaz stání".

K tomu nejprve žalobce podotýká, že nikoliv v celé délce ulice K. H. Borovského v obci Sokolov platí dopravní značka č. V13a (správně č. V 13). Jelikož z výroku není zřejmé, v jaké části této ulice mělo vozidlo žalobce stát, není výrok dostatečně určitý, neboť na jeho základě nelze učinit jednoznačný závěr, zda skutek, který je předmětem výroku, skutečně naplňuje všechny znaky dané skutkové podstaty, neboť nelze dojít k jednoznačnému závěru, že vozidlo žalobce skutečně stálo v úseku platnosti údajně porušené dopravní značky. Velmi podobnou situaci řešil NSS v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, jehož zveřejněná právní věta zní: „Z výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa

k parkování, tak místa neplacená.“ Shodnou námitku lze vznést též ve vztahu k údajnému správnímu deliktu ze dne 3. 2. 2016, neboť žalobce pochybuje o tom, že v celé délce úseku definovaného jako „vedle restaurace Forte Plus na ulici M. Majerové v Sokolově“ platí dopravní značka č. B 29. Žalobce má nadto za to, že k identifikaci místa skutku pomocí odkazu na název restaurace nelze přihlížet, neboť mu není známo, kde se má tento podnik nacházet. K nepřípustnosti užívání názvů podniků jako orientačních bodů ve výroku se vyjádřil též NSS, a to v rozsudku 23. 11. 2010, č. j. 4 As 28/2010 - 56, kde uvedl, že „vyjádření policistů a následně i správních orgánů obou stupňů, že tato značka se nachází u kasáren a u prodejny barev a laků pana S. je v tomto ohledu pro Nejvyšší správní soud zcela nevypovídající. Tato vyjádření sice svědčí o tom, že správní orgán a policisté vědí, kde přesně je značka signalizující začátek či konec obce, nicméně toto nemusí vědět stěžovatel. Navíc tato skutečnost nenašla své vyjádření ani v obsahu spisu, kde by mohla být kupř. vyznačena v založené mapě.“ Z výroku tak lze dovodit maximálně to, že k porušení dopravní značky č. B 29 mělo dojít někde na ulici M. Majerové v Sokolově. K tomu žalobce pochopitelně namítá, že nikoli v celé délce tohoto úseku platí dopravní značka č. B 29, a proto je výrok opět nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost ve smyslu výše citovaného rozsudku NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 - 42. Dále žalobce namítá, že výrok je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť v něm nejsou uvedena všechna právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno. Z výroku totiž není ani v případě jednoho ze dvou projednávaných správních deliktů zřejmé, znaky jakého přestupku měl ten který správní delikt naplňovat. Rovněž není zřejmé ani to, jaká povinnost řidiče, či pravidlo provozu na pozemních komunikacích, nemělo být při užívání vozidla provozovaného žalobcem porušeno. Jinými slovy, ve výroku chybí konstatování, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) silničního zákona pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona. S důvodností této námitky se ostatně ztotožnil i zdejší soud, a v to v rozsudku ze dne 27. 6. 2017, č. j. 57A 21/2017-43, kterým bylo předchozí rozhodnutí žalovaného zrušeno: *„Právní kvalifikace skutku proto musí v takovém případě dle názoru soudu obsahovat nejen uvedení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ale i označení ustanovení zákona o silničním provozu, které stanoví konkrétní pravidlo provozu na pozemních komunikacích, jehož dodržení se provozovateli vozidla nezdařilo zajistit. Dále pak má soud za to, že součástí právní kvalifikace skutku musí být též uvedení právní kvalifikace přestupku, kterého se měl v souvislosti s porušením toho kterého konkrétního pravidla provozu na pozemních komunikacích dopustit řidič vozidla.“* Žalobce současně namítá nepřezkoumatelnost a překvapivost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný tento závazný právní názor správního soudu nejen nerespektoval, ale ani se jím nijak nezabýval. Žalobce dále namítá, že výrok je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost i z toho důvodu, že žalobci je jím kladeno za vinu jednání, které není v rozporu s dopravní značkou č. V 13, jejíž porušení je mu kladeno za vinu. Žalobci je totiž kladeno za vinu, že k porušení této dopravní značky došlo tím, že jeho vozidlo stálo v místě platnosti této dopravní značky. K tomu však žalobce poukazuje na význam této dopravní značky, jak se podává z přílohy č. 7 vyhlášky č. 294/2015 Sb.: *„Značka vyznačuje plochu, do které je zakázáno vjíždět nebo nad ni nákladem zasahovat, pokud to není nutné k objíždění, odbočování na místo ležící mimo pozemní komunikaci nebo vjíždění na pozemní komunikaci z místa ležícího mimo pozemní komunikaci.“* Je tedy zřejmé, že jednáním, které je žalobci kladeno za vinu (tj. stání na ploše dopravní značky č. V 13), nemůže dojít k porušení této dopravní značky, neboť tato dopravní značka nezakazuje stání na své ploše, ale vjíždění na svou plochu, případně zasahování nákladem nad svou plochu. Na základě výroku tedy nelze dojít k jednoznačnému závěru, že došlo k

porušení dopravní značky č. V 13, jelikož jednání, které je v něm popsáno, tuto dopravní značku neporušuje. Za případný proto žalobce považuje odkaz na již výše citovaný rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42: „z popisu skutku musí být patrné všechny skutkové okolnosti jednání potenciálního delikventa, které jsou rozhodné pro úsudek, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty správního deliktu, kvůli němuž je řízení vedeno.“ V daném případě nelze z výroku jednoznačně dovodit, že by žalobce nezajistil, aby nezjištěný řidič vjel s jeho vozidlem na plochu dopravní značky č. V 13, a proto je výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. V souvislosti s tím žalobce namítá, že dle jeho názoru nelze porušení dopravní značky č. V 13 v daném případě stíhat jako správní delikt dle § 125f silničního zákona, neboť se nejedná o neoprávněné zastavení nebo stání (ale může se jednat maximálně o neoprávněné „vjetí“), rovněž se nejedná o přestupek zjištěný automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (srov. § 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona). Dále žalobce namítá, že z výroku nevyplývají všechny znaky dané skutkové podstaty, neboť z výroku nelze dovodit, zda údajné porušení pravidel mělo či nemělo za následek dopravní nehodu a správní orgán se tímto ani nijak nezabýval, v čemž žalobce shledává nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Ve výroku rovněž v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu absentuje též odkaz na § 125e odst. 2 silničního zákona, který obsahuje zákonná kritéria pro výměru pokuty za správní delikt.

6. V druhé skupině žalobních bodů uvozené slovy „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů*“ žalobce uvedl, že shledává nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů v tom, že správní orgán pouze uzavřel, že v případě údajného porušení značky č. V 13 se jednalo o stání, nicméně nijak tento závěr neodůvodnil, neboť se nijak nezabýval zákonnou definicí stání a zastavení podle silničního zákona a tedy ani neprovedl subsumpci zjištěných skutečností pod tento pojem nicméně nijak tento závěr neodůvodnil, neboť se nijak nezabýval zákonnou definicí stání a zastavení podle silničního zákona a tedy ani neprovedl subsumpci zjištěných skutečností pod tento pojem. K údajnému porušení značky č. B 29 stáním pak žalobce uvádí, že z hodnocení fotodokumentace provedené žalobcem nelze nijak dovodit, jak je z fotodokumentace patrné, že nedocházelo k nakládání, vykládání, nastupování či vystupování osob. K takovému závěru by bylo možné dospět pouze tehdy, pokud by byla pořízená fotodokumentace dostatečně kvalitní a pokud by byla datována a pořízena s časovým odstupem alespoň 20 – 30 minut. Nic takového však správní orgány z pořízené fotodokumentace nedovožují, a závěr o stání je tedy nejen nepřezkoumatelný, ale velmi pravděpodobně též nepodložený, neboť lze tak předpokládat, že správní orgány dostatečným důkazem o stání nedisponují, neboť fotodokumentace není dostatečně kvalitní, nebo nebyla pořízena s dostatečným odstupem, nebo není datována. Nadto žalobce namítá, že řidič jeho vozidla mu sdělil, že s vozidlem v obou případech pouze zastavil, neboť vyzvedával a v druhém případě doprovázel osobu zdravotně postiženou, která potřebovala jeho pomoc při cestě k vozidlu.
7. Ve třetí skupině žalobních bodů uvozené slovy „*Společné řízení*“ namítal, že v řízení došlo k porušení § 125g odst. 2 silničního zákona: „Dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecní úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení.“ Před okamžikem, kdy došlo k vydání rozhodnutí prvního stupně (tj. 11. 8. 2016), totiž správní orgán prokazatelně věděl o tom, že žalobce je podezřelý ze spáchání dalších správních deliktů dle § 125f silničního zákona, dle názoru žalobce proto měl všechny tyto správní delikty

projednat ve společném řízení (konkrétně se jedná o správní delikt ze dne 13. 10. 2015, sp. zn. 91282/2015/OP/JASV-4, a ze dne 28. 6. 2016, int. označení PO-2125/2016). Jelikož takto nepostupoval, došlo k poškození žalobce, neboť pokud by správní orgán postupoval v souladu s § 125g odst. 2 silničního zákona, byla by žalobci uložena souhrnná pokuta, a rovněž by mu byla uložena pouze jedna povinnost uhradit náklady řízení. Žalobce tedy v důsledku pochybení správního orgánu bude krácen na svém majetku.

8. Ve čtvrté skupině žalobních bodů uvozené slovy „*Použité právní předpisy*“ namítal, že napadená rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná, neboť z nich nelze zjistit, jakou časovou verzi příslušných právních předpisů správní orgány užily při rozhodování. V rozhodnutích je uvedeno maximálně to, že bylo rozhodováno „ve znění pozdějších předpisů“, což však může znamenat jakékoliv znění kromě původního, což je značně neurčité. Není tak zřejmé ani to, zda bylo postupováno v souladu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, tedy zda bylo zkoumáno, jestli je novější právní úprava pro žalobce příznivější, a pokud ne, tak zda byla užita právní úprava účinná v době spáchání údajného správního deliktu. Došlo tak rovněž k porušení práva na spravedlivý proces.
9. V páté skupině žalobních bodů uvozené slovy „*Protiústavnost*“ namítal, že samotná skutková podstata správního deliktu provozovatele vozidla, a především pak povinnost stanovená v § 10 odst. 3 silničního zákona, je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ztotožnit se lze zejm. s usnesením Senátu, ve kterém tento vyjádřil názor zpochybňující ústavní konformnost předmětné novely zákona o provozu na pozemních komunikacích: „Jedním z hlavních argumentů odpůrců nového znění právní normy je fakt, že zákon neodpovídá jednomu z principů trestního práva obecně, tj. neodvratnosti sankce za spáchaný delikt. Sankce (pokuta) uložená provozovateli vozidla v rozporu s výše uvedeným principem nepostihne pachatele deliktu, nýbrž přenáší odpovědnost na osobu odlišnou od pachatele, jejíž zjištění je pro správní orgán snadnější.“ Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že po zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla již nelze zahájit řízení o přestupku s jeho pachatelem, ačkoli by jeho vina mohla být snadno prokazatelná. Uvážíme-li taková pravidla pro analogický případ s vlastníkem zbraně (kterou podle zákona o střelných zbraních vlastník nesmí předat osobě bez příslušného oprávnění), nebylo by možné skutečného vraha za vraždu postihnout, bylo-li by již zahájeno řízení o hypotetickém správním deliktu vlastníka zbraně. Na tomto příkladu je zjevná protiústavnost až absurdnost právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona rovněž zakotvuje presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla za jednání řidiče při užití vozidla, jehož je provozovatelem. Toto ustanovení obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel vozidla totiž nemůže učinit více, než poučit řidiče vozidla o tom, že má dodržovat dopravní předpisy, přinejmenším pokud řídí jeho vozidlo. Nicméně, osoba držící řidičské oprávnění musela absolvovat autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, a tedy provozovatel vozidla je oprávněn se legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti (mj. povinnost dodržovat nejvyšší povolenou rychlost či neodstavovat vozidlo tam, kde to není povoleno). Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu

presumuje odpovědnost provozovatele vozidla za jednání řidiče. Tato premisa je zcela v rozporu s jednou se základních zásad soudního trestání a per analogiam i trestání správního, presumpcí nevinu, neboť provozovatel vozidla je automaticky shledáván vinným. Žalobce má za to, že omezení základního práva provozovatele vozidla svými negativními důsledky přesahuje klady, které představuje veřejný zájem na ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona. Žalobce má proto za to, že aplikací ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu bylo zasaženo do jeho práv garantovaných Listinou základních práv a svobod. Žalobce proto dává soudu ke zvážení, zda by nebylo vhodné podat návrh na zrušení patřičných ustanovení silničního zákona k Ústavnímu soudu České republiky.

10. V šesté skupině žalobních bodů uvozené slovy „Zavinění“ namítal, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13. 7. 2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce z toho s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1. do 13. července 2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost. Retroaktivitu in mitius je přitom povinen respektovat také soud, ačkoliv ke změně došlo po právní moci napadených rozhodnutí. K odstranění zavinění ze skutkové podstaty daného přestupku tedy došlo zák. č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, které nabylo platnosti dne 28. 6. 2017. Je pak sice pravdou, že v čl. CCLVII tohoto zákona je uvedeno: „Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. července 2017.“ Takové určení účinnosti právního předpisu je však v rozporu s § 3 odst. 3 zák. č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv: „Pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.“ Z uvedeného ustanovení lze dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy 15. dnem od vyhlášení zákona. K nezákonnému určení účinnosti zákona tedy nelze přihlížet a je nutné dovodit, že účinnosti mohl tento zákon nabýt nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, protože pokud byla příslušná částka Sbírky zákonů rozeslána teprve dne 28. 6. 2017, nemohl zák. č. 183/2017 Sb. nabýt účinnosti ke dni 1. 7. 2017, jelikož by ze zákonné legisvakanční 15 denní lhůty uplynuly pouze dva dny. Zákon sice připouští výjimku, ale pouze v případě, vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, nicméně nic takového nebylo zákonodárcem tvrzeno nebo snad prokázáno, a nelze proto tuto výjimku aplikovat. Žalobce proto požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena, a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci které bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění. Žalobce totiž současně odmítá, že by údajný správní delikt zavinil, neboť učinil vše fakticky možné k tomu, aby porušení silničního zákona jeho vozidlem předešel (osobu, které vozidlo přenechával, poučil o nutnosti dodržovat pravidla provozu a vyžádal si od ní slib, že tyto bude respektovat), nicméně bezvýjimečné plnění povinnosti dle § 10 odst. 3 silničního zákona je fakticky nemožné, a žalobce údajnému porušení zákona nijak zabránit nemohl, a nejednal tedy ani v nedbalosti nevědomé, neboť porušení pravidel provozu nemohl nijak

rozumně zabránit, a přitom mohl legitimně očekávat, že osoba, které vozidlo přenechal, svůj slib dodrží.

IV.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
12. K námitce žalobce, který je toho názoru, že výrok prvoinstančního rozhodnutí je nepřezkoumatelný, když projednávané skutky v něm nejsou popsány dostatečně určitě, zaujal žalovaný následující stanovisko. Prvoinstanční orgán ve výroku rozhodnutí uvedl, že předmětného dne a hodinu stálo vozidlo provozované žalobcem v obci Sokolov, na ulici K.H. Borovského respektive na ulici M. Majerové, a to v místě, kde v prvním případě je v platnosti vodorovná dopravní značka V13 „šikmé rovnoběžné čáry“ a ve druhém případě v úseku platnosti svislé dopravní značky B29 „zákaz stání“. Žalovaný je toho názoru, že místo, kde byly skutky spáchány, je popsáno natolik dostatečně, že je nejde zaměnit za jinou obec, jinou ulici ani místo v těchto ulicích, neboť v obou případech se jedná o místa, kde je v platnosti význam vodorovného respektive svislého dopravního značení. Zejména umístění dopravní značky činí tato místa v celém průběhu obou ulic natolik jedinečnými, že je nelze zaměnit s jiným místem v těchto ulicích. Žalovaný se rovněž neztotožnil stvrzením žalobce, dle něhož nelze přihlížet k identifikaci místa odkazem na název restaurace, neboť jemu není známo, kde se má tento podnik nacházet. Žalovaný je naopak toho názoru, že název restaurace není jediným označením místa, kde mělo k přestupkovému jednání dojít, ale vnímá jej jako zpřesňující popis tohoto místa. Žalovaný rovněž odmítá výtku, že se neřídil závazným právním názorem soudu, když ve výroku kvalifikoval jednání nezjištěného řidiče jako nerespektování významu dopravního značení, jímž naplnil znaky přestupku dle ustanovení § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.
13. Žalovaný se dále neztotožnil s názorem žalobce, že by k porušení významu dopravní značky VI3 došlo, neboť na tuto dopravní značku není dovoleno vjíždět, případně nad její plochu zasahovat nákladem, výklad této dopravní značky nezakazuje stání na její ploše. Žalovaný uvedl, že pakliže není na plochu vodorovné dopravní značky VI3 dovoleno vjíždět nebo nad její plochu zasahovat nákladem, pak není ani dovoleno na její ploše stát. Aby mohl řidič na ploše dopravní značky VI3 stát, musel by na tuto plochu primárně vjet, tedy vykonat činnost, která je zakázána. V případě porušení významu dopravní značky B29 žalobce namítá, že se správní orgán nezabýval prokazováním, zda se skutečně jednalo o stání, neboť se mohlo též jednat o zastavení za účelem vyložení a naložení nákladu, případně o vystoupení či nastoupení osob. Ani s těmito námitkami se žalovaný neztotožnil a je toho názoru, že žalobce měl a mohl zaujmout účinnou obhajobu již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Na výzvu k podání vysvětlení však zůstal žalobce nečinný. K nařízenému ústnímu projednání věci se žalobce písemně vyjádřil, kdy zpochybňoval správnost umístění svislé dopravní značky B29. Nyní nastíněný způsob obhajoby nebyl v průběhu řízení o správním deliktu nastíněn, a proto k němu správní orgán prvního stupně ani žalovaný nemohly zaujmout stanovisko.
14. Žalovaný se neztotožnil ani s námitkou nevedení společného řízení. Uvedl, že ačkoliv se neuplatňuje žádné omezení maximální doby mezi jednotlivými spáchanými delikty, je žalovaný toho názoru, že toto ustanovení je možné prolomit v okamžiku, kdy je v oznámené věci již zahájeno řízení. Ve věci žalobcem namítaného správního deliktu, ze dne

13. října 2015 (u správního orgánu prvního stupně vedeno pod č.j. 91282/2015/OP/JASV), bylo v době vydání žalovaného rozhodnutí v té fázi rozpracovanosti, kdy rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo po podaném odvolání zrušeno a věc byla vrácena zpět k novému projednání. Oznámení o správním deliktu ze dne 28. června 2016 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 10. srpna 2016, kdy bylo prověřováno spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu neznámým pachatelem. Ani jedna z žalobcem namítaných věcí nebyla ve shodné fázi rozpracovanosti a tedy nebylo možné tato řízení spojit v jedno.

15. Žalovaný dále konstatoval, že určení právních předpisů, podle nichž bylo ve věci rozhodováno, je dostatečně zřejmé z uvedení dne, kdy byla rozhodnutí vydaná. Žalovaný rovněž odmítl důvodnost námítky protiústavnosti právní úpravy odpovědnosti provozovatele vozidla a zpochybnění objektivní odpovědnosti provozovatele v důsledku změny právní úpravy.

V.

Posouzení věci soudem

16. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. O věci samé rozhodl soud podle bez nařízení jednání, neboť shledal, že řízení před správním orgánem je stiženo vadou podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

VI.

Rozhodnutí soudu

17. Žaloba je důvodná.
18. S ohledem na skutečnost, že předchozí rozhodnutí o odvolání bylo soudem zrušeno a věc byla odvolacímu správnímu orgánu vrácena k dalšímu řízení, soud se v první řadě zaměřil na vymezení okruhu přípustných žalobních bodů proti „novému“ rozhodnutí žalovaného. Při svých úvahách vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, podle něhož *„vzniká tedy otázka, jaké žalobní důvody je možné, po předchozím zrušení správního rozhodnutí soudem, uplatnit v žalobě proti „novému“ správnímu rozhodnutí, a to zejména se zřetelem na koncentrační a dispoziční zásadu a na zásadu vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, které jsou promítnuty v ustanovení § 71 a § 78 odst. 5 s. ř. s. Stádium správního řízení, do kterého se věc dostává, je-li rozhodnutí o odvolání zrušeno soudem, je určováno především tím, zda došlo ke zrušení jen správního rozhodnutí vydaného v posledním stupni nebo i v I. stupni. Vedle toho má však na tuto skutečnost vliv, vzhledem k vázanosti správního orgánu právním názorem soudu, i to, z jakých důvodů soud napadené správní rozhodnutí zrušil. Nepřímo tedy další postup ve správním řízení určují důvody v úspěšné žalobě. Žaloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námítky, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námítky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil*

napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001, č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“

19. Optikou výše uvedeného soud nahlížel na v žalobě obsažené žalobní námitky a dospěl k závěru, že předmět přezkumu v nyní projednávané se v podstatě zúžil na posouzení, zda se žalovaný řídil závazným právním názorem soudu, který byl vysloven v předchozím zrušujícím rozsudku. Ostatní žalobní body shledal nedůvodnými, neboť se jednalo o žalobní body, které buďto „*mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě*“ (konkrétně se jedná o druhou a čtvrtou skupinu žalobních námitek – viz shora), popřípadě jde o „*důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné*“ (první, třetí a pátá skupina žalobních námitek – s výjimkou tvrzeného nerespektování právního názoru soudu, jež bylo inkorporováno do první skupiny námitek).
20. Jelikož soud shledal ve zrušujícím rozsudku prvoinstanční rozhodnutí nezákonným z důvodu vad jeho výrokové části (v podrobnostech viz shora), měl žalovaný v souladu s § 90 odst. 1 správního řádu dvě možnosti, jak ve věci postupovat – buďto prvoinstanční rozhodnutí zrušit a vrátit věc prvoinstančnímu orgánu k dalšímu řízení, popřípadě mohl prvoinstanční rozhodnutí změnit v tom směru, že by do jeho výrokové části doplnil ustanovení zákona o silničním provozu, které obsahuje pravidlo provozu na pozemních komunikacích, jež bylo jednáním řidiče vozidla porušeno, čímž by odstranil vadu, která tížila správní řízení.
21. Žalovaný však ani jedním z popsanych způsobů nepostupoval, prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl, přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí se nijak s existencí zrušujícího rozsudku nevypořádal a uzavřel, že „*po prostudování kompletní spisové dokumentace dospěl odvolací správní orgán k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s platnými právními předpisy, odvoláním napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci a v průběhu řízení nebyla porušena procesní práva odvolatele.*“ Je tedy zcela zřejmé, že žalovaný se závazným právním názorem zdejšího soudu neřídil, ani neuvedl důvody, na základě kterých takto jednal, a podstatně tak porušil ustanovení o řízení před správním orgánem [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s].
22. Zcela nepřipadná je pak argumentace obsažená ve vyjádření žalovaného, podle níž „*žalovaný rovněž odmítá výtku, že se neřídil závazným právním názorem soudu, když ve výroku kvalifikoval jednání nezjištěného řidiče jako nerespektování významu dopravního značení, jímž naplnil znaky přestupku dle ustanovení § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu.*“ Je sice pravdou, že napadené rozhodnutí ve výrokové části, v níž je shrnuto prvoinstanční rozhodnutí, konkrétně obsah a právní kvalifikace skutku, jehož spácháním byl žalobce uznán vinným, obsahuje konstatování, že „*(žalobce) svým jednáním naplnil znaky přestupku dle ustanovení § 125 c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu*“, tj. právní kvalifikace skutku je na první pohled uvedena do souladu s právním názorem zdejšího soudu. Žalovaný však tímto způsobem postupoval zcela v rozporu se zněním správního řádu, neboť citovaná část právní kvalifikace ve skutečnosti součástí výroku prvoinstančního rozhodnutí není – žalovaný tak svévolně a v rozporu se skutečným

zněním prvoinstančního rozhodnutí uvedl nepravdivou skutečnost, o níž následně opřel výrok o zamítnutí odvolání a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí. S podivem je, že žalovaný takto jednal za situace, že právě absence řádné právní kvalifikace skutku v prvoinstančním rozhodnutí byla jediným důvodem, proč soud předchozí rozhodnutí žalovaného zrušil.

23. Vzhledem k tomu, že soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, rozhodl v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. o zrušení napadeného rozhodnutí pro vady řízení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.)

VI.

Náklady řízení

24. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce a jménem žalobce podal žalobu. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalobkyni náleží částka ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem dva úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.428 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 11.228 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 29. 8. 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

